

så den ydelse, man betaler for at stå i a-kassen – har dog trods alt fra det tidspunkt, de er gået ned på halve dagpenge, betalt fuldt beløb til a-kasserne. Det er jo muligt, der er en forklaring på det, men jeg synes, at tingene skal følges ad, og det føler jeg altså ikke at de gør i denne sag.

Men vi vil medvirke ved at trykke på de grønne knapper, når dette forslag skal vedtages, og jeg mener altså også ligesom andre ordførere, at SF's forslag i så høj grad – der er selvfølgelig nuanceforskelle – er tilgodeset i regeringens forslag her, at vi støtter lovforslag nr. L 235.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil først kommentere de bemærkninger, der har været omkring professionelt fodboldspil.

Det er rigtigt nok, at det har en lang forhistorie, og den seneste, hvad kan man sige, episode i denne forhistorie var et samråd i Folketinget, som vi selvfølgelig ikke må referere fra, men jeg har sendt et papir over til Arbejds-markedsudvalget i forrige uge, tror jeg nok det var, og papirer til Arbejds-markedsudvalget er jo offentlige papirer.

De, der nu er interesserede i den del af historien, vil kunne se, at der er en forskel på, hvis jeg umiddelbart havde sagt ja til, at fodboldspillere kunne komme på en organisationsliste i Funktionærforbundet, og så det forslag, der ligger her.

Hvad er så forskellen? Det var det, der var brug for lidt tid til at gøre sig nogle overvejelser over, om det kunne lade sig gøre eller det ikke kunne lade sig gøre, for viljen fra min side og fra regeringens side til at få givet professionelle sportsudøvere en mulighed for at blive arbejdsløshedsforsikret var der ikke noget i vejen med.

Forskellen er, at med dette forslag melder man sig ind i den arbejdsløshedskasse, som man, hvis man har en uddannelse, før man bliver professionel sportsudøver, har sit faglige tilhørsforhold til. Hvis man ikke har nogen uddannelse, melder man sig ind i en af de kasser, der organiserer uuddannede lønmodtagere.

Forskellen er altså, at på en organisationsliste i Funktionærforbundet ville alle spillere skulle melde sig ind i Dansk Funktionærforbund. Det er ikke, fordi jeg har nogen problemer med det, men det ville faktisk være et meget direkte politisk signal om en organisationsstyring, og det har vi faktisk ikke for vane her i Danmark. Det er den ene forskel.

Den anden forskel er, at hvis jeg havde fulgt spillernes indstilling og forslag, ville spillere,

der ikke længere er spillere og altså ikke kan tjene til deres forsørgelse via fodboldspil, skulle være til rådighed for et meget lille arbejdsmarked. Vi vil jo gerne have – og det har jeg faktisk indtryk af at hele Folketinget er enige i – at der er en mobil arbejdskraft. Og det, der er tale om i forslaget her, er, at den professionelle fodboldspiller eller håndboldspiller, eller hvad det nu måtte være, er til rådighed for det faglige område, som den arbejdsløshedskasse, som vedkommende melder sig ind i, dækker.

Så der er altså tale om en hensyntagen. Det var også noget, hr. Søren Søndergaard var lidt inde på, sådan som jeg forstod det i hvert fald, at den enkelte, der er i en arbejdsløshedskasse, selvfølgelig skal have en rimelig chance for efterfølgende at få et arbejde, og der skal også være kendskab til, hvad det er, den pågældende har lyst til, og hvad det er, den pågældende skal udstyres med af eventuelle uddannelsesaktiviteter.

Så der er altså en væsentlig forskel imellem det tidligere og så det, der ligger på bordet her, og det var baggrunden for, at jeg i første omgang måtte sige nej. Da den sag for første gang i min ministertid landede på mit bord, gjorde jeg mig faktisk nogle overvejelser i positiv retning, og derfor er jeg glad for, at det, så vidt jeg kan bedømme det, er et enigt Folketing, der bakker op om, at det skal gælde alle professionelle sportsudøvere; det er også Metalpigerne, det er ikke kun Coca-Cola-ligaen, som jeg har forstået at fodboldspillerne sponsoreres af, men altså også andre end de to typer af professionel sportsudøvelse.

Så en bemærkning til hr. Aage Frandsen. Jeg er selvfølgelig glad for, at man lægger mærke til, hvad jeg sådan går rundt og siger. Nu går jeg altså ikke rundt og giver gode løfter og skaber forventninger, uden at der er hold i billetterne. Derfor vil jeg godt sige venskabeligt og kammeratligt til hr. Aage Frandsen, at SF's forslag havde været unødvendigt, for vi var faktisk i gang med drøftelser, der pegede i den retning, at der ikke blev skabt falske forventninger, da jeg gav udtryk for mine synspunkter i Nakskov, nemlig fornuften i, at når man er på halve dagpenge, skal man også kun betale halvt a-kassekontingent.

Så vil jeg også gerne både på egne og også på regeringens vegne selvfølgelig give udtryk for holdningen til selvstændige eller den del af det, der har med mindstesatsen at gøre. Det er jo ikke sådan, at selvstændige på alle måder er